

การเรียนรู้ “นอกห้องเรียน” กลายเป็นกิจกรรมสำคัญที่สถานศึกษาต่าง ๆ แบ่งเวลาไว้ให้นักเรียน นักศึกษา ได้ออกไปเรียนรู้ และ ค้นคว้าประสบการณ์ใหม่ที่หาไม่ได้ในห้องเรียน ซึ่ง สำนักวิชา แพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง (มฟล.) เป็นอีกหนึ่งแห่งที่ไม่ละเลยเรื่องดังกล่าว จึงจัดให้

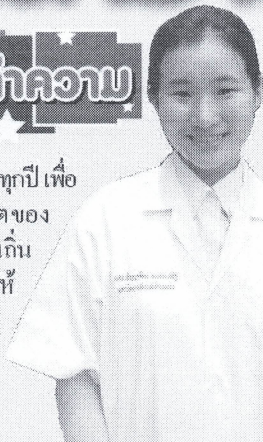
สำหรับกิจกรรมล่าสุดที่ได้ลงพื้นที่ไปยังชุมชนนั้น “เพื่อน” เล่าว่า ได้รับโอกาสไปเรียนรู้การให้บริการด้านทันตกรรม ที่โรงพยาบาลแมจัน อ.แมจัน จ.เชียงราย ซึ่ง มฟล. ร่วมมือกับองค์การอนามัยโลก(WHO) และมูลนิธิเพื่อการพัฒนาการศึกษาบุคลากรสุขภาพ (ศสช.) จัดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ ทำให้ได้เข้าใจสิ่งที่เรียนรู้จากห้องเรียนมากขึ้น เพราะเห็นตัวอย่างการ รักษาผู้ป่วยที่มีความหลากหลายทั้งทางด้าน ภาษา วัฒนธรรม และความใกล้ชิดกับผู้คนใน

จิตสาธารณะ

บอกกล่าว เล่าความ

นักศึกษาทุกคนได้ลงพื้นที่จริงทุกปี เพื่อสัมผัสและเรียนรู้การใช้ชีวิตของคนในชุมชน โดยเฉพาะในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งนอกจากจะทำให้ได้ความรู้ใหม่แล้ว ยังสร้างการมีจิตสาธารณะให้เด็กรู้สึกอยากมีส่วนร่วมช่วยเหลือคนในสังคมด้วย

ชุมชน ทำให้มุมมองการเป็นแพทย์เปลี่ยนไป เห็นประโยชน์สาธารณะมากขึ้น

“ใคร ๆ ก็รู้ว่าเรียนหมอเป็นการเรียนที่ค่อนข้างหนัก แม้บางครั้งจะรู้สึกท้อหรือเหนื่อย แต่เมื่อได้ลงพื้นที่ไปยังชุมชน และเห็นว่ามีคนต้องการความช่วยเหลือจากเรามาก ทำให้มีกำลังใจมากขึ้นเมื่อได้เจอคนที่ต้องการความช่วยเหลือจากเราอีกมาก ทำให้มีกำลังใจมากขึ้นเมื่อได้เจอคนที่ต้องการความช่วยเหลือจากเราอีกมาก”

“เพื่อน” น.ส.พันธิศรา มณฑาทิพย์กุล นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สำนักวิชาแพทยศาสตร์ มฟล. เล่าว่า ได้ลงพื้นที่ชุมชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลร่วมกับเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลชุมชน ตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 1 เพื่อไปเยี่ยมบ้านผู้ป่วยและสำรวจสุขภาพต่าง ๆ ของคนในชุมชน ซึ่งทำให้ได้เห็นการทำงานจริง โดยเฉพาะการทำงานที่ไม่ได้มีเครื่องมือเครื่องมือมากนักเหมือนในโรงพยาบาล นอกจากนี้ยังได้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชน และที่สำคัญยังสัมผัสได้ว่ามีผู้ป่วยอีกมากมายที่ยังรอความช่วยเหลือในการดูแลรักษา เพราะจำนวนของแพทย์ในพื้นที่ค่อนข้างจำกัด

ชาติพันธุ์บางคนไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน ยังเข้าไม่ถึงสิทธิการรักษาขั้นพื้นฐาน อีกทั้งคนในบางชุมชนยังให้ความเชื่อด้านไสยศาสตร์ในการรักษา จึงอยากตั้งใจเรียน และเก็บเกี่ยวความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้ได้มากที่สุด เพื่อแก้ความรู้มาเผยแพร่ ตลอดจนทำการรักษา และช่วยเหลือคนเหล่านี้ต่อไป”

ว่าที่คุณหมอ กล่าวทิ้งท้ายด้วยว่า อยากให้นักศึกษาแพทย์ทุกคนคว้าโอกาสการเรียนรู้ในลักษณะการใช้ชุมชนเป็นฐานเอาไว้ และพยายามชวนชวนหาความรู้ต่าง ๆ เพิ่มเติมด้วยตัวเองควบคู่กันไป เพื่อจะได้รับองค์ความรู้ที่

มีประสิทธิภาพเอื้อต่อการทำงานในอนาคตได้อย่างไร้ขีดจำกัด

การบ่มเพาะจิตสาธารณะให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาตั้งแต่ววันนี้ จะกลายเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ที่ทำให้ประเทศไทยมีแพทย์ที่พร้อมลงพื้นที่ชนบทไปปฏิบัติงานดูแลสุขภาพให้กับเพื่อนมนุษย์ที่โอกาสยังมีไม่เท่าเทียมกัน.

มนัรัตน์ ศิริปวงจน: